

[Madsen-Mygdal.]

efter kunde gaa hen og laane det samme igen. Jeg tror imidlertid ikke, man skal gøre sig Bekymringer i saa Henseende. Hvis den Dag nogensinde kommer, da den danske Rigsdag vedtager en Lov, der vil nedskære Gældsforpligtelserne for Landbruget, tror jeg ikke, man skal nære Bekymring for, at Landbruget Dagen efter gaar hen og laaner det samme igen, for saa er det ganske afgjort udelukket fra at kunne laane, for hele den Tillid, som Kreditsystemet hviler paa, vil da med eet Slag voldsomt og brutalt være brudt ned. Jeg tror, at den højtærede Statsminister og de, der taler paa den Maade, undervurderer ganske, hvad dette Kreditsystem har betydet. Landbruget kan lige saa lidt som noget andet Erhverv undvære Kapital. Der er intet Erhverv her i Landet eller noget Sted, der kan undvære Kapital, hvis det skal opretholdes, og hvis det skal holdes levende, og Landbruget kan det mindst af alle.

Men de Planer, man altsaa sysler med, forstaar jeg gaar ud paa dette, at man vil begrænse Landbrugets Adgang til Kapital, for de forstaar ikke at laane rigtigt, de laaner for meget; man vil udvise en faderlig Forsorg for, at Landbruget ikke laaner for stærkt. Men hvad betyder det — for Kapitalen kan ikke undværes? Det betyder jo kun dette, at saa kan kun de, der selv er i Besiddelse af Formue, gaa ind i Landbruget; det betyder, at man gør Landbrugserhvervet til et privilegeret Erhverv for Formuebesidderne, og det, der har været den største Lykke og Styrke for det danske Landbrug, som vi har kendt hidtil, dette, at dygtige, veluddannede, driftige unge Mænd praktisk taget uden egen Kapital har kunnet gaa ind i Landbruget, det er i Virkeligheden det, som man vil forhindre ved at sætte Grænser for Laanemulighederne i Landbruget.

Ja, det er en smuk Omsorg man viser Landbruget! Man fastholder, at Landbruget med Hensyn til Ejendomsskatter beskattes paa en anden Maade end andre Erhverv, og nu har man Planer om at lukke Landbruget ude fra Adgang til Kapitalen. Jeg tror, man hellere skulde beskæftige sig lidt med det Spørgsmaal, som hedder den Skatteprioritet, som det offentlige har indsat. Ikke, at man tager den helt bort, men at man dog maaske kunde tage den Forhøjelse, der har fundet Sted i Gullaschtiden, i Inflationsaarene, bort.

Jeg tror, jeg med Hensyn til Statsministerens Bemærkninger kan indskrænke mig hertil. Naar den højtærede Statsmi-

nister har forberedt sig paa et større Opgør, ved jeg ikke, hvor han faar disse Forventninger fra. Jeg har kun ønsket at sige min og mit Partis Mening om Forholdene, og det har jeg gjort, og det er ganske rigtigt, at det har jeg ogsaa gjort tidligere, saa den højtærede Statsminister har nok hørt det før, og den højtærede Statsminister har i Dag igen, som jeg for øvrigt ogsaa ventede det, blankt afvist denne Tale. Jeg finder derfor for mit Vedkommende ikke Anledning til at forlænge Diskussionen. Begivenhederne i den kommende Tid, og jeg frygter for, at det vil blive stærke Begivenheder, vil vise, hvem af os, der har haft Ret, hvem af os, det var, der viste den rette Vej ud af det økonomiske Uføre, vi i Dag befinder os i.

Jeg har saa endelig et Par Bemærkninger til den højtærede Finansminister, der var saa venlig at vejlede mig og optræde som Læremester, hvad vi naturligvis alle sammen i høj Grad kan trænge til — jeg er ikke helt sikker paa, at den højtærede Finansminister ikke ogsaa selv kunde trænge til at blive belært en Gang imellem. Den højtærede Finansminister begyndte sine Bemærkninger til mig med at sige, at jeg tærskede helt godt — jeg er selvfølgelig glad ved den Anerkendelse, der ligger i disse Ord —, men der faldt inger Kærner. Ja, det er vistnok fuldkommen rigtigt, jeg har ogsaa det Indtryk, at hver Gang jeg taler til den høje Regering og Regeringspartierne, saa er det som at tærskes Langhalm, der kommer inger Kærner ud af det; men om det nu er Plejlens Skyld, eller det er de Negs Skyld, der skulde være Neg, men kun er Halm, ja, se det er naturligvis et andet Spørgsmaal.

Men saa sagde den højtærede Finansminister en Ting, som jeg kan give ham ubetinget Tilslutning til. Den højtærede Finansminister sagde, at vi burde se over til England, og vi burde drage Lære af, hvad der skete i England. Ja, det er det, jeg har fremhævet, og det glæder mig, at den højtærede Finansminister er enig med mig deri. Jeg kunde have ønsket, at den højtærede Finansminister vilde drage Lære af, hvad den socialdemokratiske Regering i 1930 foretog sig med Hensyn til Ejendomsskatterne i England. Det var Macdonalds første eller socialdemokratiske Regering. De ophævede i 1930 alle Skatter paa Landbrugsejendomme, ikke paa Boliger, men paa Bygninger og Jord, ligesom Ejendomsskatterne paa industrielle Virksomheder blev meget betydeligt nedsat.

Men i øvrigt vendte den højtærede